

PAKKENDE SOLO VAN PETER DE GRAEF

Illusies over het leven heeft de Vlaamse acteur Peter de Graef niet te bieden in zijn zelf geschreven solo 'N!ks', dit weekeinde in première gegaan in de Haarlemse Toneelschuur. Troost evenmin. Maar daarmee is niet alles gezegd: zijn verhaal over het aloude menselijk getob kenmerkt zich ook door zachtaardigheid, door humor, door lichtvoetigheid, door goedmoedige zelfspot.

En daarmee zorgt De Graef toch voor een welkom evenwicht. Nee, het komt niet goed met het leven, maar het door hem neergezette meneertje is zo vertederend dat het eindsaldo in de plus zit. Gebutst door de ervaringen van het leven, aan lager wal geraakt, in een permanente staat van verbazing over de onbegrijpelijkheden binnen en buiten zichzelf, blikt het meneertje terug op de omstandigheden die hem maakten tot wat hij nu is: eenzaam, koud en verbijsterd.

Kronkelpaden

Het navertellen van zijn verhaal biedt, als altijd, weinig houvast, want geen enkele samenvatting kan de kronkelpaden volgen waarop De Graef zijn publiek meeneemt. Nog minder is daarin ruimte om de gevoelstemperatuur te meten van de koude douche waarop hij zichzelf en de toeschouwers trakteert, of om de terloopse, intelligente observaties te wegen die hij loslaat op de raadsels van het menszijn en de aard van ons denken. Evenmin om de hartverwarmende subtiliteit naar waarde te schatten die hij aan zijn meneertje meegeeft.

„Zijn er nog vragen?” wil hij aan het einde van zijn pakkende monoloog weten. Natuurlijk, minstens even veel als aan het begin. Want antwoorden heeft ook Peter de Graef niet bij de hand. Hooguit de suggestie, dat vragen, aarzeling en twijfel uiteindelijk gunstiger gezelschap zijn dan antwoorden en zekerheden.

Peter Liefhebber